

Museo
do Pobo
Galego

instituto de
estudos das
identidades

19

Decimos os Musiáns
a quen nos queira escuitar
ó noso pueblo querido
linde lle queremos dar.

Nace do vento do Norte
a nosa calle reial
por donde nos conducimos
á igrexa parroquial.

E polo Sur tamén temos
carreterã con ramales
ademais algún terreno
dedicado a cereales.

E polo vento de Este
unha ríã pintoresca
en parte sustent'o pueblo
coas faenas da pesca.

E polo Oeste temos
terrenos antes do mar
a mais a ruta dos barcos
que sempre vemos pasar.

Máis ó Norte da igrexa
non podemos olvidar
temos a ilesia da Barca
coa porta frent'ó mar.

É templo de varios sighlos
daqueles tempos formada
tén dúas torres mui altas
e o teito da pisarra.

E un adrio pola volta
bastante ghrand' e mui llano
e tod'as noites resibe
os refleghos do Villano.

A Virghen 'stá na igrexa
frente ó altar colghada
nunha lancha mariñeira
qu'en mar moi bravo voghaba.

Según se ve no afoto
tén dous ánxeles con ela
que tanto lle dan ós remos
como lle insan ä vela.

Tamén hai casa do cura
e un faro xunt' o mar
enfrente hai unhã pedra
chamamos a d' abalar.

A pedra ghrand' e llana
que mide metros cuadrados
e sabe moverse sola
en aire por varios lados.

A xente que esto sinte
que a nota chegha moi lonx'
por eso hai en Muxía
moi a miúd' escursiós.

O sitio termin' en punta
pero no' stá aislada
servido por carretera
aquí no' falta de nada.

512a

O amor que ha de ser meu
ha de té-la man liscira
ha de coller unha rosa
sin äbalá-la roseira.